ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἐμμ. Γονζαλές]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἂν ἔφταισα τιμώρησέ με, ἀλλὰ ὄχι σὰν δοῦλο. Μὴ μὲ βρίζῃς, γιατὶ μοῦ δίνεις τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπιστῶ τὸν ἑαυτόν μου. Εἶμαι τίμιος ὑπηρέτης, ἀφέντη, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ ξαναγύριζα ἐδῶ κι' ἄδικως ὁ Ἀκακίας θὰ ἔψαχνε νὰ μὲ βρῇ.

Ὁ κ. Φοβιὲ δὲν εἶπε τίποτα, μονάχα ἔκανε νόημα στὸν παρουσιασθέντα Ἀκακία νὰ βάλῃ τὸν Τερράλ στὸ σανίδωμα Ὁ Ἀκακίας πῆγε νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι, ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἔσπρωξε, λέγοντας:

— Μπρὸς ἐσύ, καὶ σ' ἀκολουθῶ ! Καὶ ἀκολούθησε ὁ Τερράλ ἀξιοπρεπῶς τὸ μαῦρο ποὺ βγῆκε πρῶτος.

— Ὤ, φέρεσαι πολὺ σκληρὰ σὲ μιὰ μητέρα, Γοντράν, ψιθύρισε ἡ Ἐλισσάβετ.

Ὁ Γοντρὰν ὅμως, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἀπεσύρθη στὸ θάλαμό του ὅπου ἄρχισε νὰ περιπατῇ νευρικά !

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τερράλ ἀκολούθησε τὸν Ἀκακία σὲ μιὰ μικρὴ αὐλή, ὅπου βρισκότανε τὸ σανίδωμα. Ἐκεῖ ἔδεσε στὸ μέτωπό του ἕνα τετράγωνο μαντῆλι, ἔβγαλε τὰ ροῦχά του καὶ κατόπιν παρέδωσε τὸν ἑαυτό του στὸν Ἀκακία. Ἐκεῖνος τὸν ἐξάπλωσε ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι, καμωμένο ἀπὸ δυὸ σανίδες, ποὺ ἦσαν βαλμένες ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη· στὴν κάθε ἄκρη αὐτῶν τῶν σανίδων ὑπῆρχε ἕνα λουρὶ ποὺ τῆς ἔνωνε καὶ μ' αὐτὸ ἔδεσε τὰ πόδια καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ ὑπηρέτου. Ἡ κατασκευὴ τοῦ σανιδώματος ἦταν τέτοια, ὥστε τὰ πόδια τοῦ τιμωρουμένου νὰ βρίσκωνται ψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Ὅταν πιὰ ὁ μαῦρος εἶδε τὸν Τερράλ δεμένο καλὰ στὸ σανίδωμα νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τοὺς πόνους κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ εἶπε μὲ σαρκασμό :

— Νὰ καὶ σὺ δεμένος σὰ δοῦλος. Φταίει ὁ ἀφέντης ποὺ δὲ μὲ διάταξε νὰ σὲ δείρω μὲ τὸ βούνευρο. Θὰ σοῦ ἔκανα τὸ πετσί σου νάτρεχε αἷμα καὶ τότε θὰ βλέπαμε ἂν τὸ αἷμά σου εἶνε διαφορετικὸ ἀπ' τὸ δικό μου.

Ὁ Τερράλ ἐσιωποῦσε, κ' ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο φαινότανε στὰ χείλη του.

Ὁ Ἀκακίας ὅμως ἐξακολουθοῦσε κ' ὁ Τερράλ, μὴ συγκρατούμενος πειά, τοῦ εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια :

— Τὶ σχέσις ὑπάρχει μεταξύ μας, Ἀκακία ; Ἐσὺ γεννήθηκες δοῦλος καὶ θὰ πεθάνῃς δοῦλος, ἐνῶ ἐγὼ μὲ τὴ θέλησί μου γίνηκα ὑπηρέτης κι' ἅμα τελειώσῃ ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας θὰ μπορέσω νὰ κερδίζω τη τροφή μου δουλεύοντας σὰν ἐλεύθερος ἄνθρωπος.

— Τότε, ἀφοῦ μποροῦσες νὰ κερδίζῃς ἐλεύθερος τὸ ψωμί σου, γιατὶ γίνηκες δοῦλος ; τοῦ εἶπε ὁ Ἀκακίας. Ἀδίκως κάνεις τὸ παληκάρι καὶ μάλιστα, θὰ πῶ στὸ Γοντρὰν καὶ στὴν ντόννα Ἐλισσάβετ ὅτι εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς φιλότιμο, ἀφοῦ ἦσαν ἐλεύθερος κι' ἔγινες δοῦλος.

— Ἡ κυρία δὲ θὰ σὲ πιστέψῃ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τερράλ, ποὺ τὰ μάγουλά του φλογίστηκαν ἀμέσως. Δὲ θὰ μὲ κρίνῃ ἀπὸ τὰ λόγια ἑνὸς ἑρπετοῦ σὰν κ' ἐσένα.

— Ἐγὼ ἑρπετό ; Εἶπε ὁ Ἀκακίας, καὶ γιατί ; Γιατὶ γεννήθηκα ἀπὸ πατέρα καὶ μάνα δούλους καὶ πουλήθηκα σὰν ἄλογο ; Ἐγὼ φτοίωγι' αὐτό ;

— Ὄχι γι' αὐτό, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τερράλ, ἀλλὰ γιατὶ εἶσαι παληάνθρωπος, ἐλεεινὸς καὶ πρόστυχος, γιατὶ φιλᾷς τὸ βούρδουλα ποὺ σὲ δέρνουν κι' ὅμως θὰ ἤθελες νὰ κάψῃς τὸ σπίτι τοῦ ἀφέντη σου καὶ νὰ δηλητηριάσῃς τὸ φαΐ του. Ὤ, σὲ ξέρω καλά, τίμιε, Ἀκακία !

— Τὸ παραδέχομαι, τοῦ εἶπε ὁ μαῦρος, ἀλλὰ τώρα ἦρθε κ' ἡ σειρά μου νὰ σοῦ πῶ γιατὶ ἤρθες κ' ἔγινες δοῦλος στὸ σπίτι τοῦ συζύγου τῆς ντόνας Ἐλισσάβετ !

— Σώπα, φαρμακεμένη γλῶσσα ! φώναξε ὁ Τερράλ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν ἔπνιγε.

— Μὲ κατάλαβες ἀμέσως, βλέπω ! εἶπε γελῶντας ὁ μαῦρος. Ἤθελες νὰ κρύψῃς ἀπ' ὅλους μας τὸ πάθος ποὺ σοῦ καίει τὴν καρδιά, ἀλλὰ δὲν μπόρεσες νὰ τὸ κάνῃς, γιατὶ τὸ πρόσωπό σου γίνεται κατακόκκινο, τὰ βλέμματά σου λάμπουν κι' ἡ φωνή σου τρεμει, ὅταν σοῦ μιλάῃ ἡ σὲ κυττάῃ ἡ κυρία. Μόνο μιὰ ματιά της σὲ παραλύει καὶ σὲ κάνει σὰν παιδί. Θὰ μποροῦσα μάλιστα νὰ σ' ἐκδικηθῶ γιὰ τὴ φαντασία σου, λέγοντας αὐτὰ στὸν ἀφέντη ἢ στὴ ντόννα Ἐλισσάβετ.

— Μὴν πιάνῃς αὐτὸ τὸνομα στὰ βρωμερά σου χείλη ! φώναξε Τερράλ. Τὸ ἅγιο αὐτὸ ὄνομα στὰ χείλη σου εἶνε βλαστήμια βρ με ἐμένα, ἀλλὰ σεβάσου τὴν κυρία.

— Βεβαιώσου, τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Ἀράπης, ὅτι δὲν θὰ πῶ τίποτα. Ἀλλὰ ἂν ἡ κυρία διακρίνῃ σὲ σένα τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βρωμερὸ ὑπηρέτη, θὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀφέντη. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ κυρία δὲν ἀγαπᾷ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Δὸν Γοντρὰν καὶ γι' αὐτὴ μονάχα ἐκεῖνος εἶνε ὡραῖος, γενναῖος κ' εὐγενής.

— Φύγε, τοῦ εἶπε ὁ Τερράλ, γιατὶ κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί σὲ κάνει νὰ ὑποφέρῃς ὑπομονητικὰ τὸ βούρδουλα καὶ νὰ μὴ δρ πετεύῃς καίγοντας τὸ σπίτι. Ὅλα αὐτὰ τ' ἀνέχεσαι γιατὶ ἀγαπ μὲ λύσσα τὴν ἁγία κ' εὐγενικιά μας κυρία ! Ξερω καὶ διαβα κσλὰ ἀπάνω στὸ μαῦρό σου πρόσωπο, ἔννοιά σου !

Ὁ μαῦρος ἔμεινε ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα καὶ σὲ λίγο τοῦ εἶ μὲ κάποια εἰρωνεία :

— Δυστυχισμένε Τερράλ, καλὰ μαντέψαμε ὁ ἕ ας τὸν ἄλλ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅμως ὅτι ὁ ἄσκημος Ἀκακίας ἦτανε πιὸ χερὸς ἀπὸ τὸν ὡραῖο ἱπποδαμαστή.

— Τὶ θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτό ; ρώτησε ὁ Τερράλ.

— Νά, λοιπόν ! Σημερα τὸ πρωΐ ἐνῶ ἡ κυρία μας κοιμώτα ἔξω, τὴν ἔσσσα ἀπὸ ἕνα φεῖδι ποὺ θὰ τὴν δάγκωνε, ἂν δὲν ἤμο ἐκεῖ ἐγώ.

Ὁ Τερράλ ἐκύτταξε τὸν Ἀκακία μὲ θαυμασμὸ καὶ ζήλεια.

— Ἔκανες αὐτό, σύντροφε ; Ἔσωσες τὴν κυρία ; τὸν ἐρώτη μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ναί ! ἀπάντησε ὁ Ἀκακίας.

Τὰ δάκρυα γεμίσαν τὰ μάτια τοῦ Τερράλ κι' ἕνα χαμόγε φυγε ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἔπειτα ἔκανε μιὰ ἀγανιώδη προσπ ἔβγαλε τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὰ ἔδωσε μὲ συγκίνησι σ μαῦρο, λέγοντάς του :

— Ἀκακία, σὲ ἔβρισα πρὸ ὀλίγου. Ἔκανα λάθος. Σοῦ συγχωρ τὸ μῖσος ποὺ ἔχεις ἐναντίον μου. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μὴ μὲ φοβ σαι διόλου. Τώρα πήγαινε νὰ βρῇς ἄλλα σχοινιά, γιὰ νὰ δέσ στερεώτερα τὰ χέρια μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὁ Μαῦρος, ποὺ δὲν κατάλαβε γιὰ ποιὸ λόγο τοῦ μίλησε ἔτ ὁ Τερράλ, βγῆκε ἀπὸ τὴν αὐλὴ καὶ ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται γύρ ἀπὸ το καλαμόπλεχτο διαμέρισμα τῆς κυρίας του, μὲ προσοχ ἀμεριμνησία. Ἡ Ἐλισσάβετ εἶχε ἀποσυρθῆ ἐκεῖ κ' ἔκλαιν πικ γιὰ τὸν τρόπον ποὺ τῆς εἶχε φερθῆ προηγουμένως ὁ σύζυγός τη

Συγχρόνως ὅμως συλλογιζότανε καὶ τὴν ἀνδρεία τοῦ Τερράλ, πο καταξεσχισμένος καὶ καταματωμένος, φάνηκε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἀ φέντη του καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ κάνῃ μιὰ ἀτιμία, χτυπῶντάς τη Γι' αὐτό, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ διόλου τὸν ἄνδρα της, ἀπεφάσισε ν ἐπισκεφθῇ τὸν Τερράλ στὸ μαρτύριό του, νὰ τὸν παρηγορήσῃ γι τοὺς πόνους του καὶ τὴν ταπεινωσι πού, καθὼς ἐνόμιζε, ἐξ αἰτίας της ὑπέφερε, Ἐβγῆκε λοιπὸν καὶ τράβηξε γιὰ τὴν αὐλή, χωρὶς ν προσέξῃ τὸ Μαῦρο ποὺ παραμόνευε.

Ὁ Ἀκακίας μόλις εἶδε τὴν κυρία του νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ Τερράλ, ἔτρεξε ἀμέσως κι' ἐχτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀφέντη του.

— Ποιὸς μ' ἐνοχλεῖ παρὰ τὰς διαταγάς μου ; ρώτησε θυμωμένος ὁ Φαβιέ.

— Συγγνώμην, ἀφέντη, μὰ σᾶς φέρνω μιὰ σπουδαία εἴδησι, τοῦ ἀπήντησε ὁ Μαῦρος. Ἡ κυρία πηγαίνει νὰ δῇ τὸν Τερράλ στὸ σανίδωμα.

— Ἄ ! ὅλος ὁ κόσμος μὲ περιφρονεῖ ἐδῶ ! φώναξε ὁ Γοντράν, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα. Ἔλα μαζύ μου, Ἀκακία ! Ἡ συνομιλία τους θὰ εἶνε περίεργη καὶ θέλω νὰ τὴν ἀκούσω.

Καὶ πράγματι ἡ Ἐλισσάβετ, ἐλαφρὰ σὰν σκιά, εἶχε πλησιάσει τὸν Τερράλ, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Δυστυχισμένε Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε, πόσο θὰ ὑποφέρῃς.

Μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴν τόσο μελωδικὴ φωνὴ ὁ Τερράλ ἐνόμισε πὼς ὀνειρεύεται, ἀλλὰ σὰν ἄνοιξε τὸ μάτια του καὶ εἶδε τὴν κυρία του, τὰ ἔχασε καὶ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή

(Ἀκολουθεῖ)